Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26379
Copyright: Admont, Benediktinerstift

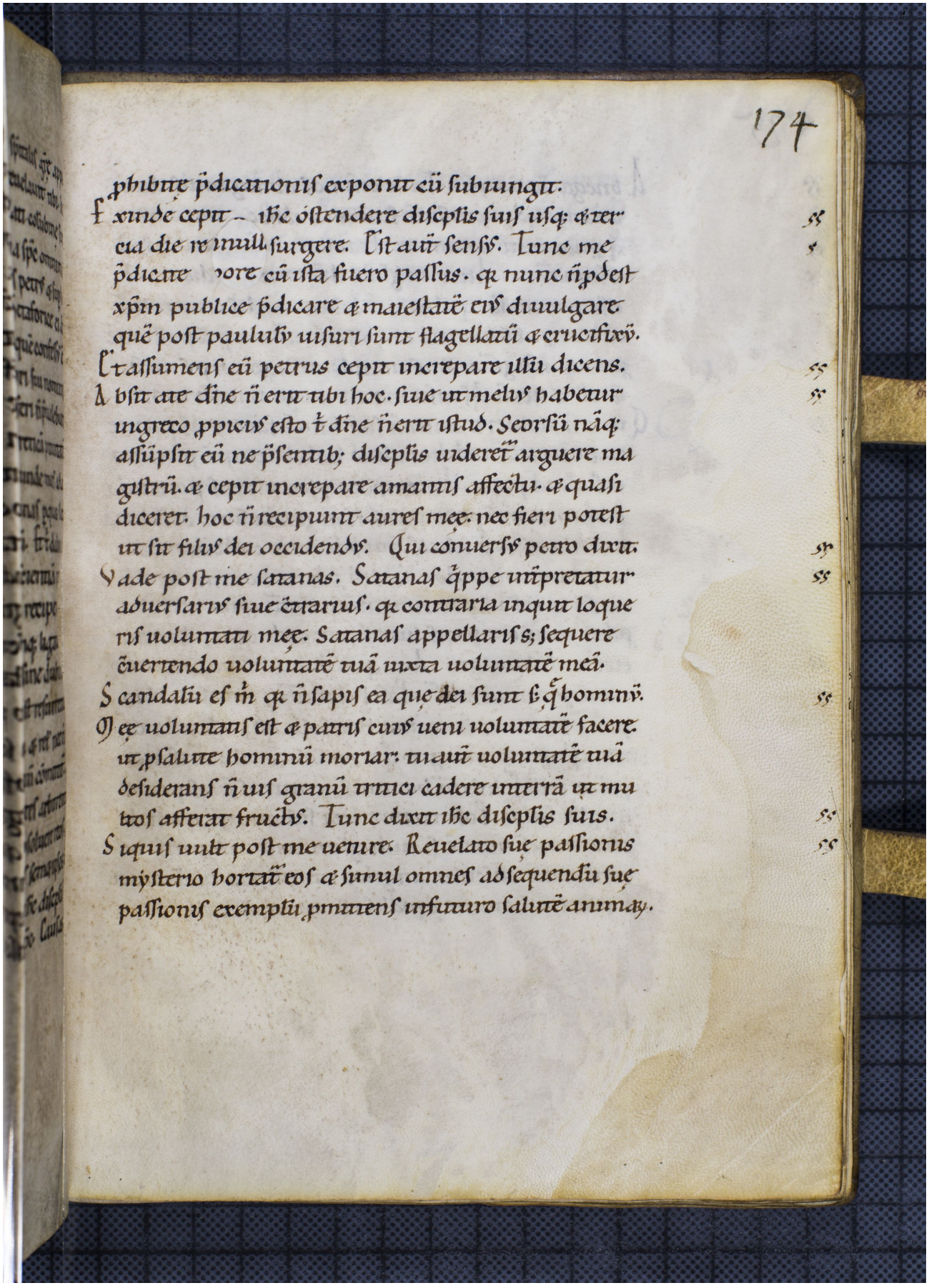

174

phibuit pdicationis exponit cū subiungit.
Exinde cepit – ihc ostendere discipulis suis usq; ad ter-
cia die re mulli surgere. Est aut sensus. Tunc me
pdicare tempore cū ista fuero passus. qr nunc nō pdest
xpm publice pdicare & maiestatē eius diuulgare
quē post paululū uisuri sunt flagellatū & crucifixū.
Et assumens eū petrus cepit increpare illū dicens.
Absit ate dne nō erit tibi hoc. siue ut melius habetur
in greco ppicius esto tibi dne nō erit istud. Seorsū nāq;
assūpsit eū ne psentib; discipulis uideret arguere ma
gistrū. & cepit increpare amantis affectu. & quasi
diceret. hoc nō recipiunt aures meę. nec fieri potest
ut sit filius dei occidendus. Qui conuersus petro dixit.
Vade post me satanas. Satanas ēppe interpretatur
aduersarius siue ēmicus. qr contraria inquit loque
ris uoluntati meę. Satanas appellaris s; sequere
cōuertendo uoluntatē tuā iuxta uoluntatē meā.
Scandalū es mihi qr nō sapis ea quę dei sunt sed ea q̄ hominū.
Ego uoluntatis est & patris cuius ueni uoluntatē facere.
ut pslaute hominū moriar. tu aut uoluntatē tuā
desiderans nisi granū tritici cadere interrā ut mul
tos affetat fructus. Tunc dixit ihc discipulis suis.
Si quis uult post me uenire. Reuelato sue passionis
mysterio hortat eos & simul omnes ad sequendū sue
passionis exemplū promittens infuturo salutē animay.